

Een boek ook voor niet-dammers

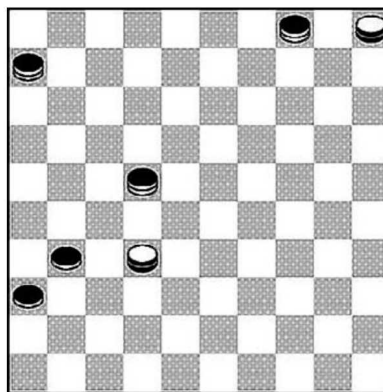
Wie door de week traint is 's zondags moe is de titel van een boek van Evert Dollekamp. Het werk is grotendeels gevuld met anekdotes en verhalen uit diens (dam-)leven.

Oud NK-finalist Dollekamp woont tegenwoordig in Leiden. Zijn roots liggen echter bij het Drents Tiental; ooit een elk jaar opnieuw tegen degradatie uit de hoogste klasse vechten de vereniging. Het is vooral over deze periode dat zijn korte verhalen handelen. Hoofdrospelers zijn vaak bijzondere dammers zoals Otto Drenth; een uit de klei getrokken regionale speler die wars van theoretische kennis en namenkenis van zijn soms beroemde tegenstanders („Mijn naam is Drenth, wat is uw naam?”) het ene punt na het andere scoort voor zijn teamgenoten. Dit alles met een belangrijk verdedigingswapen: het zo lang mogelijk laten staan van de basisschijven, een formatie die de auteur al decennia geleden doopte als „Pyramide van Drenth”.

Dollekamp beschrijft een marathonpartij van de oude Drenth tegen zijn veel sterkere en jongere opponent Van der Zee. Geduldig schuift Otto heen en weer over de lange lijn. Enigzins gepikeerd is de Emmenaar wel: *‘Dat heb ik nou nog nooit ontmoet. dat zoiets won!’*.

doelend op het eindspel van twee dammen tegen drie dammen en twee schijven. Na negen uur en 137 zetten ziet Van der Zee het nutteloze van verder spelen in. Wereldrecord voor Otto en bloemen voor zijn vrouw want die moet deze keer wel erg lang wachten voordat manlief thuis is. Hoewel een flesje port nog meer in de smaak zou zijn gevallen.

De anekdote ‘even terugzetten’ verhaalt over een dilemma dat elke dammer en schaker kent. Je hebt een zet gespeeld en ziet, terwijl het schaamrood langzaam maar zeker naar je kaken kruipt, onmiddellijk na de uitvoering ervan dat je geblunderd hebt. Wie is het nooit overkomen zonder in de verleiding te komen om snel de zet te corrigeren en te doen alsof er niets aan de hand is? Dollekamp aan het woord: „Het is in het allerholst van de wedstrijd Drents Tiental - TDV. De spelers zijn in diep gepeins verzonken en niets lijkt een vermoedelijke middag in de weg te staan. Maar dan: rumoer! Een samenscholing bij het bord van Herman Spanjer en Hugo

De slotstand van de tot dan toe langste dampartij ooit (Otto Drenth - Hendrik van der Zee). Na 137 zetten en na negen uur was het remise.

Verpoest. Opgewonden geroep. Jan Ekke de Vries heeft het gezien. Ook twee spelers van onze Tilburgse tegenstanders hebben het gezien. Onze sympathieke Belg heeft teruggezet! Een originele poging om aan direct verlies te ontkomen. Het getuigt van een creatieve geest. Je moet er maar op komen. Geen arbiter in de buurt, tegenstander ook niet te bekennen. En ach, die ene getuige van de vijand? Laat die het eerst maar eens bewijzen, partijdig als die is. En maar goed dat ik altijd met potlood noteer en een gumme-

tje bij me heb, moet Hugo gedacht hebben. Herman is woest. Op de doordruk van het notatiebiljet van de Belg zijn de contouren van de foutzet zelfs nog zichtbaar, maar ja: Hugo heeft altijd moeite gehad met de notatie. Dan is het handig als je in voorkomende gevallen even kunt gummen. En het blijkt dus een geweldig wapen te zijn. Want inderdaad, bewijs het maar eens. Een arbiter voor tien partijen is in ieder geval veruit onvoldoende. Maar laten wij niet al te zeer het vingertje heffen. Per slot van rekening gaat Verpoest even later alsnog ten onder aan gewetenswroeging. En ook weten wij dat hij hiermee in gezelschap komt te verkeren van andere illustere zondaars. Douwe de Jong bijvoorbeeld. Na een kleine vergissing besluit hij een ander op originele wijze weer recht te zetten. Staand bij zijn bord, toont geen greintje aarzeling en doet na de woorden “Oh, maar die kan helemaal niet!” met een stalen gezicht een andere. En laat ik zelf maar helemaal mijn mond houden. Boter op het hoofd. In de tijd dat ik nog jong en fanatiek ben, vind ik alles geoorloofd om het heilige doel te bereiken. Alles wil ik winnen, ook de onderlinge competitie bij de Asser Damclub. In de eeuwige strijd met Hans van der

Laan en Paul Groot kan ik me tegen Hobbe Akkerman natuurlijk geen puntverlies veroorloven. Een kind ziet dat 38-32 onmiddellijk remise is, maar er is een probleem: ik heb zojuist uitgerekend die zet gespeeld. Met een kloppend hart weet ik de stand tot een andere positie te frommelen en schrijf 31-26 op. Gummen is niet eens nodig. Mede door de uiteindelijke overwinning die ik hiermee behaal, houd ik aan het einde van het seizoen juist een marge van 1 punt over op het peloton. Misdaad loont....” Door het ontbreken van diagrammen en notaties wordt het damwereldje voor iedereen toegankelijk gemaakt.

Het boek telt ruim tweehonderd pagina's en is te bestellen door overmaking van 10 euro + 3 euro verzendkosten op rekeningnummer 4492438 ten name van E. Dollekamp, onder vermelding van “boek” en uw adresgegevens.